

Bocanegra, un grup il·lustrat

No porten encara un any de vida i han sorprès el públic i la crítica de Barcelona. Víctor Obiols, poeta i llicenciat en grec, és el germen d'aquest nou grup català, que combina, amb equilibri, el *junk*, el *jazz* i el roc.

La història és breu. L'estiu passat el Víctor i el Pep Sales —pintor i ideòleg del grup— van passar uns mesos a Mallorca. Aprofitant els corrents naturals i tel·lúrics de l'illa, començaren a fer cançons i a pensar en la possibilitat de muntar un grup. A la seva tornada, a l'octubre, arran de la gira «I més música», que va organitzar la Generalitat, es va crear Bocanegra.

—Un nom curiós, ¿no?

—És casual. Al Víctor, se li va tornar la boca negra perquè prenia unes pastilles per aclarir la veu. Aquesta n'és la raó, però n'hi ha una explicació històrica. A la nostra estada a Mallorca vam veure la casa on va viure Simon Bocanegra, un corsari que inspirà una òpera a Verdi.

Víctor Obiols, amb un estoïcisme digne de Zenó, s'escolta el Pep i ens dona,

fins i tot, el nom del pèrfid medicament. Ambdós componen les lletres de les seves cançons. «Fa feina», «Les nits de Varsòvia», «Xantatge emocional», «La màgia del món», són alguns títols del seu repertori. Una temàtica lírica i social en un fons urbà amb forta presència de dones.

—¿És rendible cantar en català?

—Home, ho tenen pitjor els bantús. Pensa't que en som quasi vuit milions. A més, els missatges que transmet la música són universals. Si un suec escolta algun dia la música de Bocanegra i li agrada, llavors es preocuparà per entendre'n les lletres. Però hem d'obrir mercat, i és difícil, perquè tenim un nivell d'infraestructura molt baix a casa nostra.

El Pep Sales, és tot el contrari del Víctor. Neguitós per essència, ens vol afegir alguna cosa.

—Digues...

—El nostre català és de tots els Paï-

«La gràcia del roc és, precisament, que ha de tocar els collons a algú».

Bocanegra, poesia, roc i més coses. Il·lustrats, malgrat ells. Sonen bé. I faran parlar.

Tot, per ara, com tantes altres coses, és qüestió «de peles». Ho diuen ells.

Els bantús, però, ho tenen pitjor.

Carles Ruiz

sos Catalans, no de Barcelona com a subseu del Canigó. És un català bastant diferent. S'ha d'ampliar. El català que es parla a Mallorca, per exemple, és més suau, més musical. D'altra banda, la nostra llengua és més roquejable que el castellà, perquè té més monosíl·labs i perquè les terminacions verbals són més curtes. Malgrat tot, a vegades la gent ens pregunta si cantem en anglès.

—¿Es pot menjar de la música avui?

—Depèn de l'enginy. Si tens recursos a part del grup, sí. Ara bé, viure exclusivament de la música... S'ha de fer una distinció entre viure de la música professionalment, fent qualsevol tipus de gènere, o viure de la música de creació, que és més difícil. Hi ha un greu problema i és que un grup, per arribar a consolidar-se, necessita un temps. Com que no es pot viure de la música de creació, els músics s'han de dividir i han de perdre el seu temps fent de mercenaris.

I l'enginy no falta. A l'hora assenyalada vam arribar al pis que el Víctor

té a la Barceloneta i vam presenciar un assaig una mica insòlit. El Víctor i el Coke, retrocedint milers d'anys, s'esforçaven per musicar poemes egipcis. Preparaven un recital de poesia amatòria egípcia pel dia de Sant Jordi.

—Però vosaltres sou uns mercenaris il·lustrats...

—Em pensava que feia molt de temps que havia passat això de la Il·lustració.

—¿Què fa un poeta tan seriós com tu en grup com aquest?

—És que Bocanegra és un grup molt seriós.

I tant. No és gaire freqüent que un premi Miquel de Palol de poesia —amb Carrer d'hivern— es presenti davant d'un escenari, movent les tecles del piano i cantant: («El teu xulo et porta a Eivissa/Si no cardes t'apallissa/ El teu xulo que et enganxada/Pagues carn per col·locaca/... Quanta pena per la vena/junkie nena putibar»).

—¿Com definiu la vostra música?

—Les etiquetes, les posen els altres. La música s'ha de fer i escoltar, i tot el que es pugui dir sobre la música, amb d'altres llenguatges que no sigui el musical, serà superflu.

—¿Teniu algun pare freudià?

—No ho sé... Veus, sempre acabem fent definicions. Però bé, podem definir la nostra música com a social, almenys així ens han batejat. Llavors, des d'aquest punt de vista, no sé si podem parlar de pare freudià. Fem música sense complex d'Edip.

—¿Quins grups catalans us agraden més?

—No els hem vist a tots. Tenim algunes referències radiofòniques, però, abans d'emetre judicis, ens agradaria veure els grups en directe, que és com te'n pots fer una idea completa...

—Bocanegra es va formar pràcticament per fer la gira «I més música». ¿Quina és la vostra valoració d'aquella iniciativa?

—D'una banda, va ser interessant, perquè va permetre que hi hagués activitat musical durant tres mesos a tot Catalunya i perquè donà a conèixer al públic grups nous. D'altra, hi va haver molts problemes de tipus tècnic i d'infraestructura que no estaven resolts. Suposo que pel fet de la inexperiència dels organitzadors i per la manca de tradició d'aquest tipus d'activitat. Potser, el que fa falta és crear més tradició de música en viu, que la gent s'acostumi més a anar a concerts en directe i que hi hagi sales que funcionin regularment. Ja n'hi comencen a haver, però en falten més.

—Pep, em sembla que vols ficar cul·lerada...

—Sí, volia dir que és molt fàcil carregar-se la Generalitat, però són els únics que han fet alguna cosa. És greu que només sigui l'estat qui subvencioni, perquè d'aquesta manera acabaran aguantant el qui no li digui coses que els molestin. Així, el roc es quedaria aturat, perdria l'essència. La gràcia del roc és, precisament, que ha de tocar els collons a algú.

—¿Quins projectes teniu?

—Estem pendants d'algunes actua-

cions. Volem fer-nos escoltar, però és molt difícil, perquè fan falta peles. Hem fet una maqueta amb quatre temes, però encara no passa per les emissores.

—¿Suposo que heu pensat d'enregistrar un single?

—El single és un format que, segons a quines productores, no interessa. Les productores volen fer coses amb pocs diners i, a més, volen competir amb productes que arriben de fora i que tenen molta qualitat. Es tracta que hi hagi discogràfiques que funcionin al país, que hi hagi productores. Potser d'ací a vint anys es podrà dir que el roc català funciona. De moment, el que fem són passos de mosquit.

—¿No hi ha res, doncs?

—Sí. Hi ha un projecte en marxa. Es tracta d'una empresa que es diu El Camió serveis de so. Ara mateix estan construint aquest camió. És una idea de gent d'ací i d'un nord-americà. Serà el primer estudi mòbil de tot l'estat. S'han posat en contacte amb nosaltres i sembla que volen fer un disc amb Bocanegra, cap al setembre.

—¿Heu pensat a emigrar?

—¿Per què?, si això està encara per colonitzar. Barcelona està molt bé. És una ciutat gran en petit. Una mica comprimida, però ja va bé.

—Heu dit que la vostra música és mediterrània...

—Simplement perquè està feta a la vora del Mediterrani. Però, de totes maneres, el nostre grup és una fusió de mars: el Cantàbric, el Mediterrani i, fins i tot, l'oceà Atlàntic. □

GIMNÀS FEMENÍ

- HIDROTERÀPIA.
- SAUNA.
- SOLÀRIUM (RAIGS UVA).

Pardo

Perruqueria-Belleza

C/. Padilla, 3-6a.

Telèfon 352 39 37 - 46001-València

Subscriu-te
per telèfon
331 64 82

Una publicació mensual per a tots els
xiquets i les xiqueres valencians.
Ara, també als quioscos.

Cada dissabte, a les onze, a Radiocadena
(O.M. 1314), al programa de Toni
Mestre, CAMACUC intervé com a invi-
tat.

CAMACUC